

MIEKO
KAWAKAMI

KELTAINEN
TALO

MIEKO KAWAKAMI:

Kaikki rakastavaiset yössä (2011, suom. 2025)

Keltainen talo (2023, suom. 2026)

MIEKO KAWAKAMI

Keltainen talo

Suomentanut

MARKUS JUSLIN

TAMMI
HELSINKI

Taike on tukenut tämän teoksen suomentamista.

Ensimmäinen painos

Japaninkielinen alkuteos *Kiiroi ie (Sisters in Yellow)* ilmestyi

Japanissa 2023.

Copyright © 2023 by Mieko Kawakami

Original Japanese title: *Kiiroi ie*

Original publisher: Chuokoron-Shinsha, Inc.

Suomenkielinen laitos © Markus Juslin ja Tammi 2026

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä,

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki.

ISBN 978-952-04-6731-9

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

Sisällys

Ensimmäinen luku: Jälleennäkeminen	7
Toinen luku: Rahaonni	28
Kolmas luku: Avajaiset	70
Neljäs luku: Ennakkoaavistus	100
Viides luku: Nuoruus	138
Kuudes luku: Koetinkivi	165
Seitsemäs luku: Perhe kasassa	222
Kahdeksas luku: Lähtölaukaus	306
Yhdeksäs luku: Töitä piisaa	348
Kymmenes luku: Raja	436
Yhdestoista luku: Tajunta hämärtyy	467
Kahdestoista luku: Pöytä puhtaaksi	511
Kolmastoista luku: Keltaiset lehdet	553

Ensimmäinen luku: Jälleennäkeminen

I

OLIN OLLUT varma, etten unohtaisi häntä ikinä riippumatta siitä, missä vielä asuisin, kuinka vanhaksi tulisin ja mitä elämässä tapahtuisi.

Silti vasta, kun äsken törmäsin sattumalta pieneen nettiartikkeliin, jossa mainittiin hänen nimensä, tajusin unoh-
taneeni aivan kaiken: tietenkin sen, että olin luullut muistavani hänet ikuisesti, mutta myös hänen nimensä, hänen koko olemassaolonsa, yhdessä viettämämme ajan ja sen, mitä me olimme tehneet.

Yoshikawa Kimiko.

Ohikiitävän hetken epäilin artikkelin tarkoittavan jotakuta toista samannimistä, mutta vaistoni sanoi, että artikkelin nainen oli sama Kimiko.

Tokion käräjäoikeudessa pidettiin 23. joulukuuta ensimmäinen käsittely tapauksesta, jossa 60-vuotias ta työtöntä naista epäillään vamman aiheuttamisesta, uhkauksesta ja vapaudenriistosta. Syytekirjelmän

mukaan syytetty Yoshikawa Kimiko oli pitänyt noin 20–30-vuotiaista naista, jonka virallinen asuinpaikka on Ichikawan kaupunki Chiban prefektuurissa, vangittuna kerrostaloasunnossa Tokion Shinjukun kaupunginosassa vuoden ja kolmen kuukauden ajan ja pahoinpidellyt tätä. Yoshikawa ei ole tunnustanut rikosta vaan on ilmoittanut pysyvänsä vaiti. Syytetyn asianajaja vaatii syytetylle vapauttavaa tuomiota.

Syytekirjelmän mukaan vuoden 2018 helmikuun paikkeilla Yoshikawa oli vanginnut uhrin Shinjukussa sijaitsevaan kerrostaloasuntoon, jossa he olivat asuneet yhdessä, ja aiheuttanut tälle vammoja, joista parantuminen kesti kuukauden.

Avauspuheenvuorossaan syyttäjä selitti, että vuonna 2017 uhri, jolla ei tuolloin ollut vakituista osoitetta, oli muuttanut syytetyn kotiin. Alkuun heidän yhteiselämänsä oli sujunut ongelmitta, mutta sitten syytetty oli alkanut kontrolloida uhrin omaisuutta ja ystävyyssuhteita sekä valvoa tämän liikkeitä. Myöhemmin syytetty oli pelotellut uhria muun muassa kertomalla tälle toistuvasti, ettei tämä pärjäisi mikäli lähtisi asunnosta, millä hän oli saanut uhrin luopumaan pakoaikeista. Syyttäjä myös huomautti, että syytetty oli saanut uhrin alistumaan tahtoonsa kohdistamalla tähän toistuvasti väkivaltaa ja pitämällä tätä laittomasti vankinaan. Tapaus oli tullut ilmi, kun omin voimin paennut uhri oli ilmoittanut siitä poliisille.

Luin artikkelin kolme kertaa putkeen, minkä jälkeen puhalsin ulos rintaani pakkautuneen möykyn. Sydän jyskytti niin, että pulssi tuntui hienoisena sykähelynä

sormenpäissä saakka. Kimiko. Ei epäilystäkään. Kimiko oli otettu kiinni.

Hain netistä tietoa nimellä *Yoshikawa Kimiko* ja löysin toisenkin suunnilleen samansisältöisen artikkelin sekä muutaman rivin pituisen pikku-uutisen mutten muuta. Kumpikaan juttu ei ollut pitkä. Muut hakutulokset olivat pelkkää tusinatavaraa: nimiennustuksia, nimisuosituksia tyttövauvoille ja sen sellaista. Vaikutti siltä, ettei netissä ollut Kimikosta muuta kuin juuri huomaamani rikostapaus.

Yritin järjestellä ajatuksiani. Palasin vielä kerran välilehdelle, jossa ensimmäinen artikkeli oli, ja tarkistin uutisen päiväyksen.

Julkaistu 10. tammikuuta 2020. Tästä päivästä laskien noin kolme kuukautta sitten. Ja itse tapaus oli uutisen mukaan viime vuodelta, toukokuulta 2019.

Silti päivämäärien merkitys ei oikein avautunut, vaikka koetin lukea kuinka tarkasti. Ymmärsin, että ensimmäisestä oikeuskäsittelystä oli kulunut kolme kuukautta, mutten esimerkiksi sitä, mikä oli uhrin ja muiden asianosaisten tilanne juuri nyt ja millä tavoin tapauksen käsittely ja oikeudenkäynti etenisivät. Millaista Kimikon elämä mahtoi tällä hetkellä olla? Millainen tulevaisuus häntä odottaisi? Mistä sen saisi selville?

En osannut edes kuvitella, millaista oli joutua kuulusteluihin tai millaisia tapoja ja sääntöjä noudatettiin tutkintavankilassa. Pystyin loihtimaan mieleeni mielikuvia ainoastaan karusta harmaasta kopista, käsiraudoista, ilmeettömästä tuomarista, muotokuvaa hahmottelevasta oikeussalipiirtäjästä tai muusta sellaisesta turhanpäiväisestä, mitä olin nähnyt telkkarisarjoissa tai uutisissa.

Sekä Kimikon kasvoista.

Kimiko – olin asunut hänen kanssaan monta vuotta nuoruudessani noin kaksikymmentä vuotta sitten. Kuusikymmentävuotias, luki artikkelissa. Oliko Kimiko oikeasti kuusikymmentä? Vaikea uskoa. Järki sanoi, että siitä oli jo kauan, olinhan minäkin jo päälle neljäkymmenen, joten totta kai sen täytyi olla niin, mutta silti ikä Kimikon nimen yhteydessä ei millään tuntunut todelliselta.

Suljin silmät ja vakuutin itselleni, ettei ollut hätää. Tapaus ei tietenkään liittynyt minuun mitenkään. Minun ei tarvinnut olla huolissani. En tiennyt, mitä Kimiko oli näiden kahdenkymmenen vuoden aikana tehnyt, sillä emme olleet pitäneet yhteyttä eikä kerrassaan mikään enää yhdistänyt meitä. Niin paljon aikaa oli kulunut, kaikki oli päättynyt ja jäänyt menneeseen. Artikkelissa mainitun tapauksen – vapaudenriiston, johon Kimikon sanottiin viime vuonna syyllystyneen – lisäksi tässä vaiheessa ei ollut ilmennyt mitään muuta, mikä kiinnostaisi poliisia. Ainakaan netissä ei mainittu mistään muusta. Ei hätää, vakuuttelin itselleni.

Nostaessani katseeni puhelimen näytöstä huone tulvi jo alkuillan sinistä hämärää, josta ei vielä hetki sitten ollut ollut tietoaakaan, ja esineiden varjot olivat tummuneet. Matalalla ruokapöydällä lepäsi lautanen, jolle olin lappanut spagettia ja kaatanut valmisjauhelihakastiketta einespusista. Lähenevän illan hämyssä se ei jostain syystä enää näyttänyt ruoalta.

Heräilin pitkin yötä ja aamu valkeni ilman, että olin nukkunut juuri lainkaan.

Aamuauringon valaisema verho toi mieleen ison vitivalkean piirustuspaperin. Oli niin kirkasta, että täytyi sulkea silmät, ja näkökenttäni tihkui värejä, jotka katoilivat yhtä

nopeasti kuin uusia ilmestyi. Tummansinistä, syvänpunaista, keltaista... Sitten mieleeni nousivat Kimikon kasvat.

Kimiko kokosi poninhännälle sysimustat jukuripäiset hiuksensa, jotka ulottuivat häntä keskisolkään, ja nauroi iloisesti, että eikös vain tukkaa olekin niin paljon, että sinne voisi piiloutua kokonainen musta kissa. Minä nauroin, ja muutkin nauroivat. Vanha talo. Huoneet olivat ahtaita ja täynnä hajan hajan olevia tavaroita, mutta eteinen oli aina siisti. Oli sovittu, että kukin sai pitää eteisessä enintään kaksi kenkäparia, ja yksi säännöistämme oli, että koska hyvä onni tulee eteisestä ja paha poistuu vessasta, sekä eteinen että vessa piti pitää aina puhtaana.

Käänsin kylkeä silmät kiinni ja yritin häätää pintaan pulpahtelevat muistot. Mieleen kuitenkin tuli yhtä ja toista, asioita, joita en ollut kai muistanut enää aikoihin, yksi toisensa jälkeen kuin käsi kädessä kulkien. Tuli vääntyneen käytävän narinaa, sitten meidän nauruamme, sen jälkeen katon oksankohtia, joita olin aina tuijottanut ennen nukahdamista, sitten tupakansavua – muistot tuntuivat kuiskivan minulle.

Äkkiä muistin peilin eteen sekaisin jätetyt meikit, kome-ron lastulevyhyllyihin sullotut vaatteet ja pikanuudelipakettijän korissa ahtaassa keittiössä. Ne loihtivat elävästi mieleen noiden päivien hajun.

Puolen tunnin ajan vatvoin sängyssä peittoon kääriytyneenä, mitä tehdä, kunnes lähetin viestin tuntityöpaikani ryhmächattiin.

"Huomenta. Itoa tässä. Minulla on ollut eilisestä asti pientä yskää. Ei kuumetta, mutta olisin kiitollinen, jos voisin olla tänään varmuuden vuoksi poissa töistä. Anteeksi ja kiitos."

Sain työvuorovastaavalta heti vastauksen.

”Selvä! Alkuvuikosta päätetään, miten tästä eteenpäin toimitaan, joten kerron siitä sitten. Välitän tiedon varmuudeksi myös päätoimistoon, kun ajat ovat mitä ovat. Pikaista paranemista!”

”Suurkiitokset! Luulen kyllä, että tämä on ihan tavallinen flunssa, mutta jos saan kuumetta tai tulee muita oireita, ilmoitan heti. Kiitos vielä!”

Vielä viime kuun puolivälin paikkeilla tartuntaoireisiin ei ollut suhtauduttu niin vakavasti. Moni oli puhunut, että vaikka taudista vouhkattiin kauheasti, sehän oli käytännössä kuin influenssa eikä sitä niin hirveästi tarvinnut pelätä ja maskitkin olivat ihan turhia. Ilmassa oli häilynyt sekoitus levottomuutta ja outoa kiihkoa, mutta tunnelma oli tunnut pysyvän vielä arjen virhemarginaalien rajoissa.

Ulkomailta oli kuitenkin alkanut kantautua yhä pelottavampia uutisia, ja joskus viime kuun lopun ja tämän kuun alun paikkeilla oli alkanut kiertää huhu, että Japanisakin olisi vihdoin pakko turvautua yhteiskunnan sulkutilaan.

Kun hätätila sitten julistettiin viisi päivää sitten, siihen asti äärimmilleen kiristynyt jännitys oli purkautunut kerta-rysäyksellä. Ihmiset olivat alkaneet hamstrata – eikä sitä tapahtunut pelkästään uutisjutuissa, vaan ihan oikeasti minunkin lähisupermarketissani olivat kauppojen hyllyt tyhjentyneet maskeista, desinfiointiaineesta ja vessapaperista ja asiakkaatkin olivat kadonneet. Niinpä minunkin työnantajani piti päättää, miten suhtautua asiaan. Olin myyjänä kauppakadulla kävelymatkan päässä asunnoltani sijaitsevassa einesmyymälässä, jollaisia eräs suuri supermarketketju oli avannut pitkin poikin pääkaupunkiseutua.

Einesmyymälä oli pikkuinen: myyntipöydällä ja kylmävitriineissä oli riveissä noin kolmekymmentä lautasta täynnä

lisukkeita, salaatteja ja muuta ruokaa. Asiakkaat valikoivat haluamansa, ja me ahdoimme ruoat kertakäyttöisiin annoslaatikoihin. Kaupan oli vain valmiita tuotteita, jotka toimitettiin aamuisin kekuskeittiöstä, eikä myymälällä ollut siksi edes pikkuruista keittiötä, ja myymälä täyttyi jo neljästä asiakkaasta. Vaikka ruokalajit olivat pysyneet samoina niiden kolmen vuoden ajan, jotka olin ollut siellä töissä, moni asiakkaista kävi joka päivä. Olisi voinut luulla heidän tyyntäytyvän tarjontaan, mutta ehkä toisto tuntui heistä päinvastoin turvalliselta, sillä kauppa kävi: myymälä oli niin suosittu, että lounasaikaan ja alkuillasta syntyi aina jonoa. Mutta viime kuusta alkaen asiakkaat olivat alkaneet vähentyä rajusti, ja myymälällä meni selvästi yhä heikommin. Kun sisään vihdoinkin tuli ihmisiä, he torailivat keskenään siitä, pitääkö käyttää maskia vai ei, ja myymälään alkoi tulla puheluja, joissa valitettiin, ettei siellä tehty riittävästi tartuntojen torjumiseksi.

Makoillessani mietin, ettei ehkä ollut ollut järkevää väittää ryhmächatissa että minulla on yskää. Miksi minä nyt niin olin tullut valehdelleeksi? Mitä ihmettä olin oikein ajatellut, kun olin tällaisena maailmanaikana sanonut ehdoin tahdoin, että minulla on yskää? Käsittämätöntä.

Kotvan kuluttua tartuin puhelimeen, avasin Kimikosta kertovan artikkelin ja luin sen hitaasti uudelleen alusta loppuun. Synkistyin tämän tästä, ja raajat tuntuivat raskailta. Oli varmaan ollut hyvä päätös jäädä kotiin lepäämään, vaikka tekosyyssä ehkä olisikin ollut parantamisen varaa, arvelin. Työni oli sinänsä pelkkää seisoskelua, mutten olisi mitenkään pystynyt tekemään töitä tässä tilassa.

Nousin sängystä ja join jääkaapista ohrateetä. Sitten otin komeron hyllyltä laatikon.

Se oli isohko kenkälaatikko, jonka kulmat olivat rutussa ja kansi oli vähän repeytynyt. Pidin sen sisällä vanhoja kirjoja, lehtiöitä, muistivihkoja ja muuta sen sellaista.

Kauan sitten tuon rähjäisen, alkujaan laivastonsinisen mutta nykyään aivan haalistuneen laatikon sisällä oli ollut korkokengät, jotka äiti oli ostanut jostain. Muistin kuinka iloisena hän oli pukunut nuo vitivalkoiset korkokengät jalkaan, vaikka oltiin kotona sisällä, ja esitellyt niitä, miten hän oli ollut niin tohkeissaan, että oli istunut tatamilattialle syömään kuppinuudeleita korkokengät vieläkin jalassa. Olin pyytänyt äidiltä kenkälaatikon itselleni ja käyttänyt sitä säilytyspaikkana tarroille, sarjakuvalehtien kylkiäisille ja koulukavereiden kesken lähettelemilleni kirjelappusille. Myöhemminkin minulle jäi tavaksi panna sinne toisinaan asioita, jotka halusin säästää. Olin asunut milloin missäkin ja hävittänyt tai jättänyt jälkeeni muutoissa kaikenlaista, ja ennen kuin huomasinkaan, ainoa, mikä oli kulkenut aina mukana, oli tuo samainen kenkälaatikko. En kuitenkaan ottanut laatikkoa komerosta usein, ja vielä harvemmin kurkistin sen sisään. Katsellessani sitä nyt se tuntui kuin jonkun edesmenneen ihmisen omaisuudelta, vaikka se olikin oma laatikkoni, jonka olin jostain syystä säilyttänyt aina tähän päivään asti, vaikka oli tapahtunut mitä.

Avasin kannen ja näin nurkassa pienen tummansinisen simpukkapuhelimen ja laturin. Niitä olin ollut etsimässäkin, mutta silti niiden löytyminen sai minut säpsähtämään. En tiennyt toimisiko puhelin enää vai ei, mutta yhdistin sen laturiin ja työnsin johdon pistorasiaan, sitten odotin puolisen tuntia ja lopulta painoin pitkään puhelimen virtanappia. Silloin pieneen näyttöön syttyi valo, se palasi hitaasti eloon, ja puhelimesta kuului merkkiäni.

Olin vaihtanut puhelinnumeroni ja aloittanut tyhjästä, jottei kukaan saisi minuun yhteyttä, mutta olin silti säästänyt tälle puhelimelle entisten tuttujeni numerot – olinkohan tiedostamattani vaistonnut tarvitsevani niitä tällä tavoin vielä joskus?

Kännykän puhelinluettelossa oli vain seitsemäntoista nimeä.

Näin K:n kohdalla Kimikon. Valitsin nimen, joka oli vähän sen yläpuolella: Katoo Ran, ja avasin puhelinnumeron näytölle. Seuraavaksi siirryin M-kirjaimen kohdalle: Momoko. Tamamori Momoko. Tallensin molemmat numerot nykyisen puhelimeni muistiinpanosovellukseen.

En tiennyt, missä he nykyisin olivat tai mitä he tekivät.

Olimme nähneet toisemme viimeksi silloin, kun Ran ja Momoko lähtivät siitä talosta. Me kaikki olimme olleet suunnilleen kaksikymmentä vuotta vanhoja. En ollut ollut kumpaankaan yhteydessä sen koommin. Jos en olisi eilen sattunut näkemään Kimikosta kertovaa artikkelia, en ehkä olisi edes muistanut heitä.

Tuossa talossa yhdessä viettämämme aika palasi mieleeni kuin katkonainen filmi.

Kuvan tarkkuus vuoroin parani, vuoroin sumeni, ja erilaiset äänet ja ilmeet toistuivat kuin nauhalta. En uskonut puhelinnumeroiden toimivan enää enkä halunnut itsekkään ottaa heihin yhteyttä näin pitkän ajan jälkeen. Mutta Ran ja Momoko olivat ainoat ihmiset, joiden kanssa pystyisin puhumaan Kimikosta. He olivat ainoat, jotka voisivat jakaa kanssani minua nyt kalvavan levottomuuden.

Minua pelotti, että Kimiko puhuisi poliisille yhteisestä menneisyydestämme.

Ehkäpä Kimikon kotoa oli löytynyt poliisitutkinnassa todisteita ajoilta, jolloin me kaikki olimme asuneet yhdessä, ja jossain näkymättömissä rikostutkinta oli jo alkanut. Ajatus oli niin ahdistava, etten kestänyt olla. Kukaan ei ollut tullut vielä jututtamaan minua, mutta ehkä Ranille tai Momokolle oli tullut kutsu minua ennen ja heitä oli jo kuulusteltu.

Järjellä ajatellen syyteoikeus meidän teoistamme oli kenties jo vanhentunut. Eikä niitä välttämättä pidettäisi niin vakavina rikoksina. Olimmehan me kaikki, minä, Ran ja Momoko, olleet vielä nuoria, ja noudattaneet Kimikon käskyjä. Mutta... entä Kotomi? Kenen takia ja minkä vuoksi Kotomi lopulta kuoli? Saatoinko todella väittää, ettei sillä ollut ollut kanssamme mitään tekemistä?

Mitä enemmän mietin, sitä lujemmin minua painoi levottomuus, joka muistutti erehdyttävästi kauhua. Pelotti kuin rintakehääni olisi puristettu hiljaa rautalevyllä, ja silmiin kihosi kyyneleitä. Mitä pitäisi tehdä? Kuuluisiko minun teeskennellä, etten ollut nähnyt koko artikkelia ja pysyä vaiti, olla ottamatta yhteyttä Raniin tai Momokoon? Vai olisiko paras kertoa poliisille sen verran mitä tiesin?

Kauhukuvat paisuivat paisumistaan, kunnes ne peittivät näkökenttäni. Mitenhän Ran ja Momoko voivat nykyään? Missä he mahtoivat olla, mitä he mahtoivat tehdä? Eivät numerot tietenkään enää toimisi. Ja jos ne eivät toimisi, eihän siinä tapauksessa haittaisi vain koettaa soittaa... Laskin puhelimen viereeni ja vedin peiton pään yli kuin poistaakseni kaiken. Päivänvalo jäi peiton taakse, ja räpyttelin jonkin aikaa silmiä kevään haaleanlämpöisessä pimeydessä. Sitten nukahdin hetkeksi.

Näin vaikeasti hahmottuvaa unta, josta tiesin vain sen, että se oli painajainen. Miksihän painajaisen tunnistaa aina painajaiseksi, vaikkei pystyisi palauttamaan mieleen konkreettisia tapahtumia tai henkilöitä, ei yhtikäs mitään, vaikka se olisi pelkkää kulunutta aikaa? Painajainen hiipi luokseni loputtomana ja tummana kuin armoton aalto. Kun heräsin, selkäni ja rintani olivat hiestä märät. Sitten soitin Katoo Ranin numeroon.

Kolmannen tuuttauksen jälkeen puhelimesta helähti iloinen: *Halloo!* Tajusin leukani vapisevan jännityksestä.

”Anteeksi, tuota, olenkohan soittanut Katoo Ran -sanin numeroon?”

”Olette kyllä”, Ran vastasi aavistuksen matalammalla äänellä. Se *oli* Ran. Sydämessä jysähti.

”Tuota... Hana tässä.”

”Hana?”

”Niin, siis, nimeni on Itoo Hana. Me asuttiin yhdessä kauan sitten.”

”Tarkoitatko Hanalla”, Ran sanoi lyhyen hiljaisuuden jälkeen, *”sitä* Hana-chania?”

”Joo, sitä juuri. Anteeksi kun soitan näin yhtäkkiä.”

”Mitä asiaa sulla on? Ja mistä sait mun numeroni?”

”Mulla oli se vielä puhelimen muistissa niiltä ajoilta.”

”Ahaa.”

Kuulin vaimeasti, miten Ran huokaisi.

”Anteeksi oikeasti, että mä yllätin tällä tavalla.”

”Eipä siinä mitään, mutta... Olihan tämä yllätys. Kun siitä on jo niin kauhean kauan.”

”Niin on, anteeksi. Soitan oikeastaan Kimiko-sanista.”

Taustalta kantautui riehuvien lasten riemunkiljahduksia. Meteliin sekoittui naisten keskustelun sorinaa. Äänet

loittoivat hieman ja ymmärsin, että Ran oli siirtynyt toiseen paikkaan.

”Tarkoitatko sä... *sitä* Kimiko-sanian?”

”Joo.”

”Mitä hänestä?”

”Mä huomasin eilen uutisen Kimiko-sanin rikosjutusta.”

”Mitä hitsiä?”

”Se tuli netissä vastaan.”

”Mikä ihmeen rikosjuttu?”

”Kimiko-san on otettu kiinni. Mäkin yllätyin. Tapausta on jo alettu käsitellä oikeudessa. Aloin miettiä, että sehän saattaa koskea meitäkin, ja siksi mä halusin jutella sun kanssasi.”

”Odotas nyt”, Ran keskeytti. ”Miten niin se saattaa koskea meitä? En yhtään tajua, mistä sä puhut. Mistä rikoksesta Kimiko-san jäi kiinni? Mitä sä oikein tarkoitat, että se saattaa muka koskea meitä? Onko Kimiko-san siis sanonut jotain?”

”Ei mitään sellaista, vaan Kimiko-san on pidätetty, koska se on pahoinpidellyt jotain nuorta naista ja pitänyt sitä asunnossa vankina. Varmaan se... oli tehnyt samaa kuin silloin aikoinaan ja jäänyt kiinni. Mutta menneistä jutuitahan saattaa koitua meille vaikeuksia, ja kaikkea, tuota, saattaa paljastua. Vaikka siis enhän mä yhtään tiedä. Mua vaan jotenkin pelottaa.”

Sitten keräsin rohkeuteni ja kysyin: ”Onko... joku ottanut suhun yhteyttä? Poliisi tai joku?”

”No ei tietenkään”, Ran naurahdi vähättelevästi, mutta aistin hänen äänessään häivähdyksen levottomuutta.

”Mua on ahdistanut eilisestä saakka, ja tota noin... Mietin että olisiko parempi mennä puhumaan poliisille.”

”Mitä?” Ran ähkäisi yllättyneenä. ”Puhumaan mistä?”

”Siitä, mitä aikoinaan tapahtui, tai siitä, mitä mä tiedän Kimiko-sanista.”

”Älä viitsi pelleillä”, Ran sanoi ääntään madaltaen mutta painokkaasti. Sillä hetkellä joku kutsui häntä, ja hän huu-dahti iloisesti vastaukseksi: ”Okei!”

”Kuule, meillä on nyt vieraita.”

”Joo, niin tietysti. Anteeksi.”

”Missä sä tätä nykyä asut, Hana-chan? Tokiossa?”

”Joo.”

”Ehkä olisi hyvä tavata ja jutella vähän. Koronasta huolimatta... On ehkä parempi, ettei puhuta tästä puhelimesta jos vaan mahdollista.”

”Joo, mäkin haluaisin mieluummin jutella kasvokkain... Ai niin, entäs Momoko, sehän oli silloin myös mukana? En tiedä toimiiko sen puhelinnumero enää, mutta olisi varmaan hyvä ottaa yhteyttä myös siihen, jos sekin pääsisi tulemaan.”

”Momoko ei voi tulla”, Ran sanoi lyhyesti.

”Miksei?”

”Kerron siitäkin sitten, kun tavataan... Hana-chan, älä nyt joka tapauksessa mene mihinkään poliisille, ehdottomasti et! Onko selvä?”

”Okei.”

Sovimme ajan ja paikan ja lopetimme puhelun.

2

Katoo Ran näytti varsin erihenkiseltä kuin kaksikymmentä vuotta sitten.

Hän oli kaikin puolin pieni ja siro, aivan kuten muistoisanikin, mutta tuntui muuttuneen pykälää isommaksi

tavalla, jossa oli jotain epäsuhtaista. Jos hän ei olisi huomannut minua ensin ja vilkuttanut, en varmaan olisi tunnistanut häntä heti, vaikkei kahvilassa ollut montakaan ihmistä.

Ranilla oli luonnonvalkoinen hulmuava puuvillatunika ja puolet kasvoista peittävä iso kasvomaski. Vaaleanruskeiksi värjätyt hiukset oli sitaistu poninhännälle, ja hiusrajassa näkyi harmaita hiuksia ohuina, kuin pensselillä maalattuina säikeinä, jotka kiilsivät himmeästi lamppujen valossa. Silmäluomet oli maalattu huolellisesti ruskealla luomivärillä, ja paksu maskara rajasi silmiä, joissa näkyi häivähdys entisestä.

Ranin otsa oli yhtä matala kuin ennenkin. Siitä tuli mieleen, miten minä, Ran ja Momoko olimme jonakin yönä kolmisin mittailleet silmiemme ja otsamme korkeutta ja leveyttä ja vertailleet lukuja keskenään. Muistin, että Ran oli tykännyt meikkaamisesta jo tuolloin. Minä sen sijaan olin ollut sellaisesta aivan ulalla. Ran oli nauranut, että et arvaakaan kuinka kasvosi muuttuvat, jos meikkaan sinut minun tekniikoillani, ja niin hän oli testaillut minuun meikkejä – ja lopputuloksen nähtyämme olimme kikataneet kippurassa kaikki kolme. Kun katselin Rania edessäni ja muistelin sitä, tunsin sydänjuuriani myöten, miten kauan siitä oli, ja rintaa kivisti kevyesti.

Emme kuitenkaan erityisesti kyselleet toistemme kuulumisia, päivitelleet ajan kulumista tai vaihtaneet iloisia tervehdyksiä, toisin kuin pitkästä aikaa tapaavilta ystäviltä voisi odottaa, vaan tilasimme vain juomat. Ranin suu oli maskin takana piilossa, enkä tiennyt millainen ilme hänellä oli, ja kaikki tuntui jähmettyneen liikkumattomaksi, kun me istuimme siinä jokusen hetken sanomatta yhtään mitään.

MIEKO KAWAKAMI on Japanin Osakassa syntynyt ja Tokiossa asuva kirjailija. Hän aloitti uransa runoilijana ja novellistina, ja nykyään hänen romaaneitaan on käännetty jopa 30 kielelle. Kawakami tunnetaan lyirisestä kielestä sekä naisen kehoon ja yhteiskunnallisiin ongelmiin liittyvistä teemoista. Hän on saanut lukuisia arvostettuja kirjallisuuspalkintoja ja ollut ehdolla myös International Booker-palkinnon saajaksi. *Keltainen talo* on toinen Kawakamilta suomennettu teos.

1990-luvun Tokio on täynnä nuhruisia kapakoita, alamaailman uhkaa ja suuria unelmia. Hypnoottinen, trillerimäinen romaani naisnelikon selviytymisestä tutkii taidokkaasti japanilaisen yhteiskunnan varjopuolia.

”Halusin tutkia, millainen *Breaking Bad* -tyyppisestä tarinasta voisi tulla ilman kaikkea sitä machoilua.”

MIEKO KAWAKAMI, THE NEW YORK TIMES

”Mieko Kawakami on japanilaisen kirjallisuuden *it girl*.”

THE JAPAN TIMES

Päällys: Anna-Mari Tenhunen

